

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Prop. 33 L

(2025–2026)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i lov om supplerande stønad
ved kort butid (presisering av reglene
om behovsprøving)

Innhold

1	Proposisjonens hovedinnhold	5	3	Høringsuttalelser og departementets vurdering	8
2	Bakgrunnen for lovforslaget	5	3.1	Utkastet til lovendring i høringsnotatet	8
2.1	Innledning	5	3.2	Høringsinstansenes syn på nødvendigheten av å presisere behovsprøvingen	8
2.2	Gjeldende rett	6	3.3	Departementets vurdering	9
2.2.1	Behovsprøving mot formue – lovens § 8.....	6	4	Økonomiske og administrative konsekvenser	10
2.2.2	Behovsprøving mot inntekt – lovens §§ 6 og 7	6	5	Merknader til lovforslaget	10
2.2.3	Menneskerettslige forpliktelser.....	7		Forslag til lov om endringer i lov om supplerande stønad ved kort butid (presisering av reglene om behovsprøving)	12
2.2.4	Forholdet til internasjonal rett.....	7			
2.3	Om høringen	7			
2.3.1	Innledning.....	7			

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Prop. 33 L

(2025–2026)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i lov om supplerande stønad ved kort butid (presisering av reglene om behovsprøving)

*Tilråding fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet 6. februar 2026,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Støre)*

1 Proposisjonens hovedinnhold

Arbeids- og inkluderingsdepartementet legger med dette fram forslag om endringer i lov 29. april 2005 nr. 21 om supplerande stønad til personar med kort butid i Noreg.

Loven gir personer som har fylt 67 år, og som har liten eller ingen alderspensjon fra folketrygden på grunn av kort eller ingen botid i Norge, krav på supplerende stønad. Videre gir loven uføre flyktninger som har liten eller ingen uføretrygd fra folketrygden på grunn av kort eller ingen botid i Norge, krav på supplerende stønad. Stønad er subsidiær i forhold til andre inntektskilder og formue, og den gis derfor etter en streng behovsprøving.

Det foreslås en presisering i reglene om behovsprøving av stønaden, slik at det tydeligere framgår at formuesgrensen for rett til stønaden er et grunnvilkår som må være oppfylt i hele stønadsperioden, og ikke bare et inngangsvilkår som kun gjelder på vedtakstidspunktet. Videre foreslås at det tas inn en tilsvarende klargjøring om behovsprøvingen av stønaden mot inntekt. Det foreslås å ta inn disse presiseringene i et nytt fjerde ledd i § 10.

2 Bakgrunnen for lovforslaget

2.1 Innledning

Lovens regulering av bortfall av rett til supplerende stønad har en utforming som gir rom for tolkningsusikkerhet, ettersom flere bestemmelser må anvendes i sammenheng. Dette kan gjøre det uklart hvilke vilkår som må være oppfylt for at retten til stønaden skal opphøre og hvordan dette skal håndteres i praksis. Arbeids- og velferdsdirektoratet har overfor departementet tatt opp spørsmålet om reglene om behovsprøving av supplerende stønad bør tydeliggjøres.

Supplerende stønad ytes etter lov om supplerende stønad ved kort butid. Det framgår av § 1 at hovedformålet med ordningen er å garantere en samlet minsteinntekt for personer som har fylt 67 år og uføre flyktninger med lave eller ingen ytelser fra folketrygden på grunn av for kort botid i Norge. Stønad er ment å erstatte behovet for varig økonomisk stønad til livsopphold etter lov 18. desember 2009 nr. 131 om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen, og stønaden utgjør dermed en viktig avlastning for kommunene.

Supplerende stønad er subsidiær i forhold til andre inntektskilder og formue, og den skal sikre

et minste samlet inntektsnivå. Stønadens gis derfor etter en streng behovsprøving, også mot inntekt eller formue hos stønadsmottakerens ektefelle, samboer eller registrerte partner (som bor sammen i ett hushold), se lov om supplerende stønad ved kort butid § 2 fjerde ledd, §§ 6 og 8. Ved utgangen av 2024 var det 2 969 personer over 67 år og 985 uføre flyktninger som mottok supplerende stønad. Av disse fikk 91,5 prosent av mottakerne over 67 år redusert ytelse. For de aller fleste skyldtes dette at de også fikk alderspensjon fra folketrygden, se Prop. 1 S (2025–2026) side 233.

Mottakere av stønaden må være lovlig bosatt i Norge. De får stønaden innvilget for en periode på inntil 12 måneder av gangen, og de kan ikke oppholde seg i utlandet i mer enn 90 dager i løpet av en stønadsperiode uten å miste retten til stønad. For å sikre at vilkårene for å motta stønaden er oppfylt, må søknader om supplerende stønad framsettes ved personlig frammøte hos Arbeids- og velferdsetaten. Mottakere av stønaden kan i tillegg bli bedt om å møte til kontrollsamtaler hos etaten to ganger i løpet av hver stønadsperiode. Hvis de ikke møter, kan stønaden stanses.

2.2 Gjeldende rett

2.2.1 Behovsprøving mot formue – lovens § 8

Det følger av lov om supplerende stønad ved kort butid § 8 første ledd at retten til å motta supplerende stønad skal behovsprøves mot formue. Dersom søkeren har en formue over 0,5 ganger grunnbeløpet i folketrygden, skal det gis «avslag på søknaden». Som formue regnes ikke vanlig bosted eller vanlige ting til daglig bruk, se § 8 første ledd andre punktum.

Rent språklig taler formuleringen i § 8 første ledd første punktum, om at det skal gis «avslag på søknaden», isolert sett for at bestemmelsen kun regulerer situasjonen på vedtakstidspunktet. Hvorvidt stønaden skal falle bort dersom en stønadsmottaker eller ektefellen opparbeider seg eller får formue over formuesgrensen underveis i en løpende stønadsperiode, framgår ikke uttrykkelig av ordlyden i paragrafen.

Sammenhengen med bestemmelsen i § 11 andre ledd andre punktum taler for at vilkårene som må være oppfylt på vedtakstidspunktet, også må være oppfylt i hele stønadsperioden. Bestemmelsen forutsetter at løpende stønad skal kunne falle bort av andre årsaker enn at stønadsperioden løper ut. Ordningens formål om å garantere en «minste samla inntekt» trekker også i retning av at loven må forstås slik at den bygger på en forut-

setning om at alle vilkårene som må være oppfylt på vedtakstidspunktet, må være oppfylt i hele stønadsperioden, se § 1.

I henhold til forskrift 16. desember 2005 om kontroll med retten til supplerende stønad § 1 kan stønadsmottakeren og eventuell ektefelle kalles inn til samtale ved det lokale kontoret i Arbeids- og velferdsforvaltningen inntil to ganger i året. Formålet med slike samtaler er å kontrollere at vilkårene er oppfylt. Til slike samtaler blir det derfor bedt om at det så langt som mulig blir lagt fram opplysninger om forhold som kan virke inn på retten til stønaden.

I forskriften § 2 er opplysninger om blant annet utenlandsopphold og endringer i inntekts- og formuesforhold listet opp som aktuelle å kontrollere for løpende stønadsforhold. At denne bestemmelsen konkret nevner at man under frammøtet skal gi opplysninger om eventuelle endringer i formuessituasjonen, viser at det ved vedtakelsen av forskriften var lagt til grunn at formuesgrensen er et grunnvilkår, som må være oppfylt i hele stønadsperioden.

Departementet er ikke kjent med at Trygde- retten har uttalt seg om problemstillingen, og da heller ikke domstolene. Problemstillingen er heller ikke direkte omtalt i Arbeids- og velferdsetatens rundskriv til § 8 første ledd. Imidlertid framgår det av etatens rundskriv til § 10 første ledd at dersom formuen endrer seg i løpet av stønadsperioden, kan dette føre til at stønadsretten opphører. Dersom det oppdages at formuesgrensen på 0,5 ganger grunnbeløpet i folketrygden er oversteget i løpet av en stønadsperiode, har dette i praksis vært regnet som endring i forhold som har vært lagt til grunn ved fastsettelse av stønaden. I slike tilfeller er Arbeids- og velferdsetatens praksis at det i medhold av § 10 første ledd fattes vedtak om opphør av stønaden tilbake i tid for så mange måneder som beløpet over formuesgrensen tilsvarer. Det fattes vedtak om feilutbetaling og tilbakekreving dersom vilkårene for dette er oppfylt etter § 13.

2.2.2 Behovsprøving mot inntekt – lovens §§ 6 og 7

Utover behovsprøving mot formue, skal retten til supplerende stønad også behovsprøves mot inntekt hos stønadsmottakeren og eventuell ektefelle. Dette er regulert nærmere i lovens §§ 2, 6 og 7. I § 6 er det angitt hvilke inntekter som går til fradrag i stønaden, herunder arbeidsinntekt, pensjoner (fra folketrygden og utlandet), andre offentlige ytelser samt kapitalinntekter. I § 7 er det

beskrevet hvordan stønaden utmåles. Full stønad tilsvarende garantipensjonsnivået i folketrygden, og reduseres krone for krone mot inntektene nevnt i § 6, med enkelte fribeløp i særskilte situasjoner.

Stønaden skal utgjøre differansen mellom full supplerende stønad etter den aktuelle satsen i § 5, og inntekter som nevnt i § 6. Dersom inntektene er høyere enn satsen for full supplerende stønad, skal krav om supplerende stønad avslås. Dersom det skjer endringer i stønadsmottakerens og eventuell ektefelles inntektsforhold, slik at inntektene alene blir høyere enn satsen for full supplerende stønad, er Arbeids- og velferdsetatens praksis å fatte vedtak om opphør av stønaden fra og med måneden etter inntektsendringen i medhold av § 11 andre ledd.

2.2.3 Menneskerettslige forpliktelser

Grunnloven § 110 første ledd stiller opp noen sentrale prinsipper for arbeid og sosial trygghet. Bestemmelsen lyder:

«Statens myndigheter skal legge forholdene til rette for at ethvert arbeidsdyktig menneske kan tjene til livets opphold ved arbeid eller næring. Den som ikke selv kan sørge for sitt livsopphold, har rett til støtte fra det offentlige.»

Grunnloven § 110 er en av få grunnlovsbestemmelser som eksplisitt gjelder velferdsgoder, som i juridisk terminologi ofte blir omtalt som økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter. Grunnloven § 110 har paralleller i internasjonale konvensjoner som gjelder som norsk lov, jf. menneskerettsloven § 2. Dette gjelder FNs konvensjon om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter (ØSK), som blant annet i artikkel 6 gir rett til arbeid og i artikkel 9 pålegger konvensjonsstatene å anerkjenne «... retten for enhver til sosial trygghet, innbefattet sosialtrygd». Både Grunnloven artikkel 110 første ledd andre punktum og ØSK artikkel 9 oppstiller etter sin ordlyd en rett til offentlig stønad. De generelle formuleringene sier ikke noe om vilkår eller adgangen til å behovsprøve stønaden, utover at grunnlovsbestemmelsen begrenser retten til å gjelde de som ikke kan forsørge seg selv.

2.2.4 Forholdet til internasjonal rett

Norge har inngått eller tiltrådt en rekke internasjonale avtaler som får betydning på trygdens område. De viktigste forpliktelsene følger av EØS-avtalen, med tilhørende sekundærlovgivning, se

særlig forordning 883/2004 (trygdeforordningen). Trygdeforordningen er gjennomført i norsk rett ved bestemmelsen i folketrygdloven § 1-3 a første ledd.

Trygdeforordningen har egne bestemmelser i artikkel 70 om «særlige ikke-avgiftsbaserte kontantytelser». For å bli omfattet av denne kategorien, må ytelsene være oppført i forordningens vedlegg X. Dette er i henhold til EØS-komiteens vedtak 1. juli 2011 nr. 76/2011 tilfellet for ordningen med supplerende stønad, se EØS-avtalen vedlegg VI, del I, nr. 1, bokstav k. Dette innebærer at trygdeforordningen får full virkning for stønaden, men at den kan unntas fra eksport også innenfor EØS, jf. artikkel 70 nr. 3.

Dessuten følger det av forordningens fortale punkt 4 at det er «... nødvendig å respektere særtrekkene i nasjonal trygdlovgivning og kun utarbeide et system for koordinering». Den konkrete utformingen av ordningen med supplerende stønad er dermed et nasjonalt anliggende, med forbehold om at krav til likebehandling og øvrige relevante prinsipper i EØS-retten fortsatt må følges.

Av andre forpliktelser nevnes nordisk konvensjon om trygd, EFTA-konvensjonen, bi- og plurilaterale trygdeavtaler og en rekke multilaterale konvensjoner innenfor rammene av ILO, Europarådet og FN, som fastsetter generelle eller spesielle minstestandarder for nasjonale trygdeordninger. Ingen av de ovennevnte internasjonale avtalene inneholder bestemmelser med betydning for adgangen til å behovsprøve stønaden.

2.3 Om høringen

2.3.1 Innledning

Arbeids- og inkluderingsdepartementet sendte 11. april 2025 på høring et utkast til hvordan reglene om behovsprøving av supplerende stønad mot formue og inntekt bør tydeliggjøres. Høringsfristen var 11. juli 2025. Høringen ble sendt til følgende instanser:

Departementene

Arbeids- og velferdsdirektoratet

Datatilsynet

Direktoratet for arbeidstilsynet

Diskrimineringsnemnda

Domstoladministrasjonen

Integrerings- og mangfoldsdirektoratet

Institutt for offentlig rett

Likestillings- og diskrimineringsombudet

Norsk Utenrikspolitisk Institutt
 Regelrådet
 Regjeringsadvokaten
 Riksmekleren
 Skattedirektoratet
 Statistisk sentralbyrå
 Statsforvalterne
 Trygderetten
 Utlendingsdirektoratet
 Utlendingsnemnda
 Universitetet i Bergen
 Universitetet i Oslo
 Universitetet i Tromsø

Stortingets ombud for kontroll med forvaltningen

Akademikerne
 Arbeidsgiverforeningen Spekter
 Den norske advokatforening
 Finans Norge
 Hovedorganisasjonen Virke
 Kommunesektorens Organisasjon (KS)
 Landsorganisasjonen i Norge
 Norges Juristforbund
 Næringslivets hovedorganisasjon
 Unio
 Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund

Faglig forum for Kommunalt Flyktningarbeid
 Flyktninghjelpen
 Human Rights Service
 Interesseorganisasjonen for kommunal voksen-
 opplæring
 Juridisk Rådgiving for Kvinner
 Juss-Buss
 Jussformidlingen i Bergen
 Jusshjelpa Midt-Norge
 Jusshjelpa Nord-Norge
 Likestillingssenteret
 LIM – likestilling, integrering og mangfold
 MiRA ressurscenter for innvandrere og flyktning-
 kvinner
 Norsk Innvandrersforum
 Norsk organisasjon for flyktninger og asylsøkere

Følgende instanser har hatt merknader til høringen:

Arbeids- og velferdsdirektoratet
 Skatteetaten

Faglig Forum for Kommunalt Flyktningarbeid
 MiRA-senteret
 En privatperson

Følgende instanser har svart at de ikke har merknader til høringsforslaget, eller at de ikke ønsker å avgi høringsuttalelse:

Forsvarsdepartementet
 Justis- og beredskapsdepartementet

Domstoladministrasjonen
 Diskrimineringsnemnda
 Statistisk sentralbyrå

Høringsinstansenes synspunkter presenteres nedenfor under punkt 3.2.

3 Høringsuttalelser og departementets vurdering

3.1 Utkastet til lovendring i høringsnotatet

Departementet sendte på høring et utkast til en presisering i lovens § 10 av at retten til supplerende stønad faller bort dersom mottakeren eller ektefellen i stønadsperioden får formue eller inntekt som overskrider lovens grenser. Formålet med utkastet var å klargjøre behovsprøvingen og samle reglene om bortfall i én bestemmelse.

3.2 Høringsinstansenes syn på nødvendigheten av å presisere behovsprøvingen

Det er få høringsinstanser som har uttalt seg konkret om den foreslåtte lovendringen.

Arbeids- og velferdsdirektoratet uttrykker i sitt høringssvar støtte til forslaget om å presisere reglene for behovsprøving av supplerende stønad. Direktoratet vurderer det som positivt at regelverket blir tydeligere.

Faglig Forum for Kommunalt Flyktningarbeid (FFKF) samt en privatperson stiller seg også positiv til at regelverket presiseres.

MiRA-Senteret stiller seg på den andre siden kritisk til forslaget om presisering av reglene om behovsprøving i lov om supplerende stønad og mener at det vil føre til urimelige krav om oppfølging og dokumentasjon for en særlig sårbar brukergruppe.

Både FFKF og MiRA-senteret fremmer, i tillegg til sine merknader til det konkrete forslaget, enkelte materielle forslag til ordningen med supplerende stønad som faller utenfor rammen av denne høringen. Disse omtales ikke nærmere her.

Skatteetaten opplyser at de ikke ser at høringsforslaget innebærer endringer som direkte berører

etatens virksomhet. De har likevel enkelte merknader knyttet til informasjonsutveksling med Arbeids- og velferdsetaten i sanntid. Disse omtales nærmere i punkt 3.3.

3.3 Departementets vurdering

Departementet opprettholder forslaget om å presisere at retten til supplerende stønad bortfaller dersom mottakeren eller dennes ektefelle i løpet av stønadsperioden får formue eller inntekt som overstiger de fastsatte grensene i loven. Departementet mener at tidspunktet for behovsprøvingen mot formue og inntekt bør tydeliggjøres i loven om supplerende stønad, og at det mest hensiktsmessige er å gjøre dette gjennom et nytt fjerde ledd i § 10.

Formålet med endringsforslaget er å styrke regelverkets klarhet og forutberegnelighet – både for brukerne og for de ansatte i Arbeids- og velferdsetaten. Endringen er ikke ment å innebære en materiell endring av gjeldende rett, men å tydeliggjøre rettstilstanden slik den allerede praktiseres. Det vises til at bestemmelsen i dag regulerer endringer i faktiske og økonomiske forhold, og at slike endringer naturlig kan føre til bortfall av stønadsretten, selv om dette ikke eksplisitt framgår av lovteksten.

Flere høringsinstanser har støttet utkastet om presisering, og fremhever at det er positivt at regelverket gjøres tydeligere. Blant høringsinstansene er det kun MiRA-senteret som har fremmet konkrete innvendinger mot selve lovforslaget, og uttrykt bekymring for konsekvensene av presiseringen. MiRA-senteret mener at det vil føre til urimelige krav om oppfølging og dokumentasjon for en særlig sårbar brukergruppe.

Skatteetaten opplyser at de ikke ser at høringsforslaget innebærer endringer som direkte berører deres virksomhet, men har likevel enkelte merknader knyttet til informasjonsutveksling med Arbeids- og velferdsetaten i sanntid. De påpeker at de ikke har løpende oppdaterte formuesopplysninger, og at eventuelle justeringer i stønaden må ta hensyn til at slike opplysninger kun blir tilgjengelige etter skatteoppgjør eller ved endringer.

Det kan framstå som om både Skatteetaten og MiRA-senteret har lagt til grunn at forslaget innebærer endringer i hvordan behovsprøvingen skal gjennomføres, for eksempel ved innføring av nye kontrollrutiner eller krav om sanntidsoppfølging. Departementet understreker at det ikke er foreslått endringer i regelverket som medfører behov for sanntidsinformasjon fra Skatteetaten i kontrollprosessen. Forslaget innebærer ingen utvidelse av kontrollomfanget eller endring i måten kon-

trollene gjennomføres, bare en presisering av gjeldende rettstilstand. Den eksisterende praksisen for informasjonsutveksling mellom Skatteetaten og Arbeids- og velferdsetaten berøres derfor ikke av forslaget.

Departementet viser til at ordningen med supplerende stønad har vært basert på streng behovsprøving siden lovens vedtakelse, jf. Ot.prp. nr. 14 (2004–2005) side 5 og Innst. O. nr. 56 (2004–2005) kapittel 4. Ordningen ble etablert som et alternativ til langvarig økonomisk sosialhjelp for en avgrenset målgruppe, og behovsprøvingen har derfor vært nært knyttet til prinsippene for vurdering av rett til sosialhjelp, jf. Prop. 18 L (2010–2011) side 20 og Innst. 140 L (2010–2011).

Bestemmelsen i § 10 regulerer fra før «endringer» i faktiske og økonomiske forhold. Det framgår blant annet at stønaden skal settes opp eller ned dersom det skjer endringer i inntektene eller andre forhold som er lagt til grunn på vedtakstidspunktet. Selv om bestemmelsen ikke uttrykkelig angir bortfall av stønadsrett ved endringer i inntekts- eller formuesforhold, underbygges lovens systematikk av § 11 andre ledd andre punktum, som regulerer bortfall av rett til ytelser og fastsetter at ytelsen gis til og med den måneden retten opphører. Dette viser at loven har en løsning for bortfall, men ikke presiserer hvordan endringer i økonomiske forhold skal vurderes i denne sammenhengen. Vesentlige endringer kan medføre at stønaden reduseres betydelig, eventuelt til et nivå der det gjenstår lite eller ingen ytelse. I enkelte tilfeller kan slike endringer også utløse et tilbakebetalingskrav, dersom det er utbetalt stønad på feilaktig grunnlag. Dette understreker behovet for en tydelig presisering i loven.

En justering av bestemmelsen vil tydeliggjøre at ordningen med supplerende stønad er en minimumsløsning. I likhet med prøvingen for å kunne motta økonomisk sosialhjelp, innebærer prøvingen etter lov om supplerende stønad en konkret og individuell vurdering. At reglene må være slik at en ikke kan få supplerende stønad dersom en har formue over et visst nivå (eller dersom ektefellen har slik formue), ble blant annet vektlagt i forbindelse med departementets gjennomgang av stønadsordningen i Meld. St. 9 (2014–2015) side 31. Det framkom ingen merknader til dette da meldingen ble behandlet i Stortinget.

For å unngå framtidig tolkningstvil i forbindelse med behovsprøvingen av stønaden mot formue og inntekt som opparbeides under løpende stønadsforhold, vurderer departementet det som hensiktsmessig at loven klargjøres, slik at dette får en tydeligere forankring i loven.

Departementet legger til grunn at forslaget i proposisjonen ikke er i konflikt med Norges menneskerettslige eller øvrige internasjonale forpliktelser.

Som nevnt ovenfor under 2.2, benytter Arbeids- og velferdsetaten i praksis ulike rettslige grunnlag for å vurdere bortfall av stønadsretten, avhengig av om endringer har skjedd for inntekter eller formue. Departementet mener at det er mer hensiktsmessig at dette blir regulert i en og samme bestemmelse. Forslaget er imidlertid ikke ment å innebære endringer i gjeldende rett.

Departementet foreslår at det tas inn et nytt fjerde ledd i § 10, som uttrykkelig angir at retten til stønad faller bort dersom mottakeren eller ektefellen får inntekt eller formue som fører til at grensene fastsatt i loven overstiges. Departementet har foretatt en teknisk justering i første punktum i lovforslaget sammenlignet med utkastet i høringen, slik at ordvalget er mer konsekvent i bestemmelsene som gjelder beregning av stønadsmottakerens og ektefellens inntekt og formue. Reguleringen av bortfall av stønad ved endringer av inntekt er derfor formulert tilsvarende som i § 7 om utmåling av stønad, slik at loven i begge tilfeller knytter vurderingen til inntektsgrunnlaget fastsatt etter § 6.

Det vises til forslag til § 10 nytt fjerde ledd.

Departementet foreslår at loven trer i kraft straks.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser

I departementets budsjettforslag for 2026 er det lagt til grunn et gjennomsnittlig antall på 4708 mottakere av supplerende stønad. Det er 3 190 av

disse som er tilknyttet ordningen for personer over 67 år med kort botid, mens 1 519 mottakere omfattes av ordningen for uføre flyktninger med kort botid, se Prop. 1 S (2025–2026) sidene 232–233.

Departementet har ikke sikre anslag for hvor mange som vil bli berørt av den foreslåtte lovendringen. På usikkert grunnlag har Arbeids- og velferdsdirektoratet anslått at det årlig fattes vedtak om opphør og tilbakekreving av stønad i om lag 50 saker som følge av at formuesgrensen overskrides. I tillegg anslås det at det fattes vedtak om opphør og tilbakekreving i rundt 150 saker årlig som følge av at inntektsgrensen overskrides.

De foreslåtte lovendringene er presiseringer og klargjøring av gjeldende bestemmelser og medfører dermed ikke økonomiske og administrative konsekvenser. Presiseringen av behovsprøvingen er ikke ment å innføre flere kontroller enn hva som allerede er praksis, og den vil heller ikke pålegge brukerne ytterligere dokumentasjonskrav. Lovendringen vil bidra til at regelverket blir klarere og enklere å praktisere.

5 Merknader til lovforslaget

Til § 10 nytt fjerde ledd

Nytt fjerde ledd tydeliggjør at endringer i inntekts- eller formuesforhold som fører til at de fastsatte grensene i loven overstiges, medfører bortfall av retten til supplerende stønad i løpet av stønadsperioden. Formålet er å skape klarhet i hvordan slike endringer skal håndteres og å sikre at ytelsen kun gis til personer som oppfyller de økonomiske vilkårene gjennom hele stønadsperioden.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under
et fremlagt forslag til proposisjon til Stortinget om
endringer i lov om supplerande stønad ved kort
butid (presisering av reglene om behovsprøving).

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i lov om supplerande stønad ved kort butid
(presisering av reglene om behovsprøving) i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til lov om endringer i lov om supplerande stønad ved kort butid (presisering av reglene om behovsprøving)

I

I lov 29. april 2005 nr. 21 om supplerande stønad til personar med kort butid i Noreg skal § 10 nytt fjerde ledd lyde:

Retten til stønad fell bort dersom inntektsgrunnlaget etter § 6 i løpet av stønadsperioden tilsva-
rarar eller er høgare enn full supplerande stønad

etter § 5. Det same gjeld dersom stønadstakaren eller ektemaken får formue over grensa nemnd i § 8 første ledd.

II

Loven trer i kraft straks.
